

РЕШЕНИЕ

№ 1599

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10501** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на П. Д. П., чрез адв. Ц. К. И., срещу решение № 20164136 от 28.07.2021г., постановено по н.а.х.д.№ 2476/2021г. на СРС, НО, 110-ти състав, с което е изменено наказателно постановление /НП/ № 435349-F445399/17.05.2019г., издадено от началник на сектор „Оперативни дейности“ – С. в Централно управление при Националната агенция по приходите /ЦУ на НАП – С./, с което на основание чл. 185, ал.2, във вр. с ал.1 от ЗДДС е наложена глоба в размер на 700 лева, за нарушение на чл.39, ал.1 от Наредба № Н-18/133.12.2006г. на МФ, във вр. с чл. 118, ал.4 от ЗДДС, като с решението на СРС е намален размерът на глобата от 700 лева на 500 лева.

П. Д. П. излага доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на съдебното решение. Оспорва изцяло мотивите на СРС, относно извода, че в процесния случай е приложима разпоредбата на чл.28 от ЗАНН, тоест, че се касае за маловажен случай. Счита, че съдът неправилно е приел, че не са изтекли съответните срокове, сред които административнонаказателната отговорност е погасена по давност. Моли за отмяна на първоинстанционното решение и на измененото с него НП.

Ответникът Централно управление при Националната агенция по приходите не взе становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата. След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, X. касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съдът, като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първостепенния съд, съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо като постановено от компетентен съд и по отношение на акт – наказателно постановление, който подлежи на съдебен контрол, по подадена в срок жалба.

СРС е възприел следната фактическа обстановка:

На 12.12.2018г., в 16:21 часа, инспекторите по приходите в ГД „Финансов контрол“ при ЦУ на НАП – С.: Т. В. и С. С., извършили проверка на място в търговски обект – магазин за плодове и зеленчуци, пакетирани и консервирани храни, находящ се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] стопанисван от [фирма]. Служителите на НАП, преди да се легитимират, извършили контролна покупка, за което е бил издаден фискален бон за извършената покупка от наличното в обекта едно фискално устройство. Контролните органи се легитимирали и започнали проверката, като изискали документите, свързани с наличното в обекта фискално устройство – свидетелство, паспорт, договор за сервизно обслужване, изискали извеждане на дневен финансов отчет без нулиране и преброяване на касовата наличност, след което съпоставили регистрираните продажби във фискалното устройство с фактическата наличност на пари в брой в обекта. В хода на проверката била изискана и представена книга за дневни финансови отчети, а при отпечатване на КЛЕН за периода 01.09.2018г. до 12.11.2018г., органите по приходите установили, че не е пуснат дневен финансов отчет за 30.10.2018г.

Констатациите от проверката били отразени в протокол за извършена проверка № 0402251/12.11.2018г. На 20.11.2018г. бил съставен АУАН № F445399. Нарушението, описано в АУАН, било квалифицирано като такова по чл.39, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, вр. чл.118, ал.4 ЗДДС. Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел, присъствал при установяване на нарушението, след което на 20.11.2018г. бил предявен на управителя на едноличния търговец, а последният го подписал без възражения.

Административно-наказващият орган счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него било издадено атакуваното НП №435349-F445399/17.05.2019г., с което за нарушение на чл.39, ал.1 от Наредба № Н-18/2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, вр. чл.118, ал.4 от Закона за данъка върху добавената стойност на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 700 лева на основание чл.185, ал.2, вр. ал.1 от ЗДДС.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, въззивният съд е приел, че АУАН и НП са съставени от компетентни органи, в предвидените срокове по ЗАНН и не е установил допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Съдът е

приел, че с процесното НП на жалбоподателя е наложена имуществена санкция определена в размер, над законовия минимум, а именно в размер на 700 лева. СРС е счел, че наказващият орган неправилно е преценил, че нарушението не е първо по ред за жалбоподателя, доколкото се позовава на съставени АУАН и НП, без да ангажира писмени доказателства за тези актове, и в частност, че визираното НП е влязло в законна сила. При това положение неправилно и в нарушение на презумпцията за невиновност, наказващият орган е приел, че нарушението не е първо по ред за жалбоподателя. Ето защо СРС е намалил имуществената санкция до законоустановения минимум от 500 лева. Прието е обаче, че безспорно се установява извършването на нарушението, поради което следвало да бъде наложена санкцията по чл.185, ал.2, вр. с ал.1 от ЗДДС.

Настоящият състав на АССГ намира, че решението е правилно. Изводите на въззивната инстанция се споделят изцяло от настоящия състав, като препраща към тях, на основание чл.221, ал.2, изр.2-ро АПК.

Неоснователно е оплакването в касационната жалба, че СРС не е приложил най-благоприятният закон. В решението на СРС се съдържат подробни мотиви /които настоящият състав споделя/ относно приложимата редакция на чл. 39, ал. 1-3 Наредба № Н-18/13.12.2006 г., вкл. и относно това, че към датата на издаване на НП не е отпаднало задължението за отпечатване на КЛЕН., а отпадането на това задължение е при условие, че са настъпили предвидените факти в § 21, ал. 2 от ПР към Наредбата за изменение на Наредба № Н-18/13.12.2006 г.

Неоснователно е оплакването, че административно-наказателната отговорност е „погасена по давност“. И в частта относно оплакванията за липсата на изписване на годината на връчване на НП са изложени подробни мотиви, които настоящият състав изцяло споделя, поради което препраща към тях. Посоченият пропуск не представлява съществено процесуално нарушение.

По отношение на твърденията за малозначителност.

Съгласно чл. 93, т. 9 НК, приложим на основание чл. 11 ЗАНН, "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

Процесното нарушение е от категорията на тези, за съставомерността на които не се изисква наличие на определен вредоносен резултат. Ето защо и за носене на административно-наказателната отговорност е без значение размерът на вредите, поради което и не може да се постави въпрос за приложението на чл. 93, т. 9 НК в първата му хипотеза, при която като критерий са предвидени липсата или незначителността на вредоносните последици.

На следващо място, следва да се извърши преценка дали е налице втората, алтернативно предвидена хипотеза на чл. 93, т. 9 НК – да са налице други смекчаващи обстоятелства, от които да може да се направи извод, че деянието е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. В случая следва да се установи такава многобройност или значителност на смекчаващите обстоятелства, която да доведе до извод, че деянието е с ниска степен на обществена опасност.

Касаторът не е посочил конкретни факти, именно поради които следва да се направи извод за малозначителност. Не се твърдят или установяват наличието на смекчаващи

обстоятелства – многобройни или значителни по тежест.

По изложените съображения, настоящият състав намира, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила. Не са налице визираните в касационната жалба основания, които да водят до извод за отмяната му. Същото е валидно, допустимо и правилно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответната страна се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същото следва да бъде определено в размер на 80 лева, на основание чл.27е НЗПП, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното, Административен съд София-град, X.-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20164136 от 28.07.2021г., постановено по н.а.х.д.№ 2476/2021г. на СРС, НО, 110-ти състав

ОСЪЖДА П. Д. П., да заплати на Националната агенция за приходите сумата от на 80 /осемдесет/ лева, разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.